

David Safier

Miss Merkel en de dode therapeut

Vertaald door Caro van Tienhoven

DE FONTEIN

‘Ik ben niet geïrriteerd,’ zei Angela geïrriteerd.

‘O, ja hoor, dat ben je wel,’ antwoordde haar beste vriendin Marie. De negenendertigjarige donkergetinte vrouw was de enige persoon op aarde die niet bang was om Angela met de waarheid over zichzelf te confronteren.

‘Dat ben ik niet.’ Angela klonk nog een tikkeltje geïrriteerder.

‘En óf je dat bent.’

De twee vrouwen zaten onder een stralend lentesonnetje aan de houten tafel in Angela’s tuin, die haar vakwerkhuisje in Klein-Freudenstadt omringde. Het plaatsje was een gehucht in het district Uckermark aan de idyllische Dumpfsee. Daar, zo ging het gerucht, hield zich een slangachtig monster schuil dat sinds de duistere middeleeuwen Jormudgandr werd genoemd, maar tijdens de DDR-periode door de inwoners van Klein-Freudenstadt stiekem was omgedoopt in Margot, naar de vrouw van leider Erich Honecker.

De derde persoon aan tafel was Angela’s man, Achim, die zichzelf nog wat van zijn geliefde rozenbottelthee inschonk – behalve zichzelf was er waarschijnlijk geen enkel mens zonder griepverschijnselen die daar vrijwillig meer dan drie koppen van dronk. Ondertussen staarde Mike, Angela’s bodyguard, naar de aangesneden abrikozentaart. Die rook minstens zo lekker als de tot bloei komende rozen in de tuin. Mike had er al twee stukken van op en die waren zo verdraaid lekker dat hij duidelijk overwoog om nog een derde punt naar binnen te werken. Sinds Mike bij hobbybakker Angela in dienst was, had hij al herhaaldelijk nieuwe

dienstkleding moeten bestellen. De smoes dat zijn toenemende omvang werd veroorzaakt door alle buikspieroefeningen die hij deed, geloofden zijn leidinggevenden allang niet meer. Wat alleen nog erger was: Mike dreigde niet meer in het chique groene pak te passen dat hij komend weekend bij zijn huwelijk met Marie wilde dragen.

‘Voor de laatste keer: ik ben niet geïrriteerd,’ verkondigde Angela nóg geïrriteerder.

‘Ben je dan misschien geërgerd?’

‘Marie.’

‘Humeurig?’

‘Hou op.’

‘Ontstemd? Knorrig? Nijdig?’

‘Heb je een synoniemenwoordenboek ingeslikt?’

‘Chagrijnig?’

‘En nu is het genoeg,’ riep Angela geërgerd, humeurig, ontstemd, knorrig, nijdig en chagrijnig, allemaal tegelijk. Ze sloeg met haar hand op de tafel, net als destijds toen minister van Transport Andreas Scheuer tijdens een kabinetsvergadering had beweerd dat de Duitse spoorwegen onder zijn leiding ieder jaar beter zouden worden.

Van pure schrik morste Achim bij het inschenken rozenbotelthee op de tafel en Mike pakte zuchtend nog een stuk taart. Hij was nu eenmaal een stresseter. Het vervelendste van die gewoonte was dat hij aankwam zonder echt van het eten te kunnen genieten. Soms proefde hij de zoetigheid niet eens op zijn tong en schoof hij alles naar binnen zoals hij dat als kind ook had gedaan als zijn ouders ruzie hadden. In dat soort situaties was Koekiemonster uit *Sesamstraat* vergeleken met hem een meester in zelfbeheersing.

‘En hiermee besluit ik mijn betoog,’ grijnsde Marie.

‘Ik ging alleen tekeer omdat jij me irriteerde,’ antwoordde Angela, die haar best deed om haar kalmte te herwinnen.

‘Je hebt daarnet aan de telefoon ook Friedrich Merz al terecht-
gewezen. Alleen omdat jij je niet voor jouw partij in de verkie-
zingsstrijd wilt mengen, en dat hij dat maar beter ook niet kon
doen. En daarna zei je tegen hem dat er nogal wat dingen zijn die
je liever zou doen dan praten met hem. Bijvoorbeeld een balpen
in je oog steken. Hoe zou je zelf je geestelijke toestand noemen,
als “geïrriteerd” niet het juiste woord is?’

‘Eerlijk,’ antwoordde Angela. Er waren niet veel mensen aan wie
ze zo’n hekel had als aan de partijleider van de CDU. In het bijzijn
van anderen imiteerde ze graag politici – ze kon uitzonderlijk goed
Markus Söder nadoen die een boom omarmde – en ze vond dat
die beste meneer Merz eigenlijk een parodie van zichzelf was. Hij
had bijvoorbeeld verkondigd dat hij, met zijn verleden als investe-
ringsfondsman en eigenaar van een privéjet, tot de middenklasse
behoorde.

‘Ik wil je niet op stang jagen,’ zei Marie zachtjes en ze pakte
Angela’s hand. ‘Maar je bent jezelf niet meer sinds je autobiografie
af is.’

‘Dat is echt niet zo,’ wimpelde Angela af, hoewel ze zich toch een
beetje betrapt voelde. Sinds ze de laatste woorden van de biografie
volgens het tweevingersysteem op de computer had getypt, voelde
ze een innerlijke leegte. Tijdens het schrijven had ze iedere dag een
paar uur lang teruggekeken op haar politieke carrière; en al had
ze vooral over haar successen verteld, ze had – ondanks alle trots
– ook nagedacht over haar fouten. Tegen de klimaatverandering
had ze niet genoeg kunnen doen, de digitalisering van Duitsland
was vooral aanleiding tot het uitroepen van nationale rouw, en ‘De
Duitse spoorwegen’ kon beter de titel worden van een verborgen-
cameraprogramma. Om nog maar te zwijgen van de Rusland- en
China-politiek. Ze had zich nooit illusies gemaakt over de gruwe-
lijk grauwe heren Poetin en Xi en hen toch verkeerd ingeschat.
Door dat alles had Angela, hoeveel onderscheidingen ze ook had
ontvangen, op zwakke momenten de indruk dat ze het te vaak had

laten afweten. En als gepensioneerde zonder noemenswaardige hobby's behalve bakken en het oplossen van moordzaken had ze genoeg tijd voor dat soort zwakke momenten. Was ze echt geïrriteerd? Reageerde ze haar frustraties misschien af op anderen?

Angela draaide zich naar haar geliefde man Achim toe. 'Puffel, vind jij ook dat ik de laatste tijd vaker geïrriteerd ben?' vroeg ze voorzichtig.

'Puffelien,' zei Achim glimlachend, 'voordat ik antwoord geef, wil ik vooropstellen dat ik van je hou.'

'Dat weet ik toch.'

'Al vanaf het eerste moment dat we elkaar zagen.'

'Dat is me bekend.'

'En ik hou van alles aan jou, ook van je zwakkere punten.'

'Een van de geheimen van ons succesvolle huwelijk.'

'Ik vind het bijvoorbeeld heel schattig dat je snurkt als je net in slaap bent gevallen.'

Angela had graag een ander voorbeeld van een leuk zwak punt gehoord, vooral omdat Marie een grijns niet kon verbijten. Mike stopte opeens met het eten van zijn vierde stuk abrikozentaart – ja, hij had de derde punt uit pure nervositeit al helemaal verorberd – en keek geërgerd op.

'Of dat gerimpelde gezicht dat je 's ochtends hebt. Een beetje zoals Poepie.' Achim wees naar de mopshond, die in de tuin de takken negeerde die Maries bijna drie jaar oude zoontje Adrian naar hem toe gooide.

Maries grijns werd breder, waarop Angela haar hand wegtrok uit die van haar vriendin. Mike moest zijn uiterste best doen om het niet uit te schateren. Zijn cheffin was hem inmiddels heel vertrouwd, maar natuurlijk niet zo vertrouwd dat hij om haar mocht lachen.

'Puffel, je hoeft niet nog meer dingen op te noemen,' zei Angela voorzichtig om haar man een halt toe te roepen.

'Maar dat wil ik wel graag.' Achim liet zich niet van de wijs

brengen. ‘Je bent zelfs schattig als je na het eten een van die schrille boertjes van je laat.’

‘Boertjes?’ herhaalde Angela.

‘Schrille boertjes!’ giechelde Marie.

Om niet in lachen uit te barsten, kneep Mike zichzelf in zijn onderarm.

‘Of als je onder de douche hard en vals zingt, zoals gisteren, “Skandal um Rosi”’

Nu beet Mike zichzelf in zijn onderarm.

‘En je dichterlijke vrijheid, die was echt fascinerend. Dat je het lied hebt omgedoopt in “Skandal um Scholzi”’

Angela had aan de Cum-ex-affaire van de voormalige SPD-leider moeten denken, de grootste belastingzwendel in de Europese geschiedenis.

‘Waar wil je naartoe, Puffel?’ vroeg ze, inmiddels opnieuw geïrriteerd.

‘Je moet weten dat ik het volgende uit liefde en bezorgdheid ga zeggen: je bent niet alleen geïrritéerder sinds je je biografie hebt geschreven, maar ook somberder.’

Somberder.

Die was raak.

Pas nu drong het tot Angela door: ze was inderdaad somberder geworden.

Omdat ze niets meer kon doen aan haar fouten uit het verleden.

Omdat ze de innerlijke leegte nauwelijks kon opvullen nu ze met pensioen was.

En alhoewel ze zoveel lieve mensen en een geliefde hond om zich heen had, voelde Angela een diep verdriet.

Waarom was dat voor haar niet voldoende om van haar pensioen te genieten?

Wat was er mis met haar?

Angela deed er het zwijgen toe. De anderen zwegen ook. Alleen de kleine Adrian niet, die door de tuin huppelde en net deed

of hij een dappere ridder was en zijn tak een zwaard. Daarmee maakte hij een boze draak duidelijk dat die voor zijn toekomst uit slechts twee mogelijkheden kon kiezen: klappen krijgen óf voortaan fungeren als het diensttransportmiddel van de kleine ridder. Diensttransportmiddel was een woord dat alleen kinderen kenden die heel veel tijd doorbrachten met gepensioneerde toppolitici als Angela.

‘Ik ben bang,’ zei Angela met zachte, gebroken stem, waar iedereen van schrok en die Mike ertoe aanzette om toch het vierde stuk taart naar binnen te werken, ‘dat ik niet in een financiële, vluchtelingen- of coronacrisis zit, maar in een persoonlijke crisis.’

Na Angela’s bekentenis bleef het stil. Marie pakte opnieuw Angela’s hand, Achim de andere. Er was niets te horen, behalve het lichte voorjaarsbriesje in de bomen, gekwetter van vogels, Adrians vrolijke ridderspel – de tak was ondertussen veranderd in een diensttransportmiddeldraak en Adrian liet zich meevoeren op zijn rug – en het gesmak van Mike. Deze stilte duurde langer dan de eerste, totdat Marie alle moed bijeenraapte en zei: ‘Ik denk dat je wat hulp nodig hebt.’

‘Hulp?’ Angela begreep het niet helemaal.

‘Ja, hulp... als in hulp-hulp...’ Marie beklemtoonde het woord op een eigenaardige manier. Angela begreep het nog steeds niet.

‘Puffelien,’ mengde Achim zich in het gesprek.

‘Ja?’

‘Marie bedoelt therapie.’

‘Therapie?’ riep Angela. Daar had ze nog nooit over nagedacht. Omdat ze het niet nodig had gehad. In tegenstelling tot veel andere politici – die hun toevlucht hadden gezocht in alcohol, drugs of in avontuurtjes met vrouwen en/of mannen om te kunnen omgaan met de overbelasting – had zij nooit behoefte gehad aan dat soort compensatie, en al helemaal niet aan een bezoek aan een psycholoog. Pas nu ze niet meer aan alle druk was blootgesteld, begon haar gemoed op te spelen. Maar het was natuurlijk niet zo erg dat

ze op zoek moest naar een therapeut, zoals Armin Laschet, die af wilde van de tic dat hij op de meest ongepaste momenten begon te lachen. Of toch wel?

‘Therapie,’ zei nu ook Marie op vastberaden toon.

‘Vinden jullie echt allemaal dat ik dat moet doen?’ vroeg Angela terwijl ze hen een voor een aankeek.

‘Niet meer dan een paar sessies,’ antwoordde Marie. ‘Dat zal vast en zeker genoeg zijn, zodat je alles een beetje op een rijtje kunt zetten en meer in balans komt.’

‘Het kan nooit kwaad, Puffelien,’ vond Achim.

‘Jullie hebben het er samen al over gehad, of niet?’ vroeg Angela argwanend. Als voormalig regeringsleider kon ze geheime afspraken die achter haar rug om waren gemaakt bijna ruiken.

Marie en Achim knikten bevestigend en gaven liefkozend een kneepje in haar hand.

Een paar sessies... dacht Angela. Nou, tijd had ze tenslotte genoeg. Maar toch stond het idee haar niet aan om met een wildvreemde over problemen te praten waar ze zelf niet goed de vinger op kon leggen, laat staan dat ze die goed kon omschrijven. Haar blik viel op Mike. Misschien zou hij tegen Marie en Achim ingaan?

Dat deed hij niet.

In plaats daarvan zei de bodyguard: ‘Ieder mens kan worden geholpen.’

Het schoot Angela weer te binnen dat Mike na het stranden van zijn eerste huwelijk ook in therapie was geweest en dat hij daar emotioneel gezien sterker van was geworden. Hij had er tijdens zijn sollicitatiegesprek uit eigen beweging en zonder schaamte over verteld.

De bodyguard voegde er in voor hem ongebruikelijk duidelijke bewoordingen aan toe: ‘Je toont geen zwakte als je je problemen met een deskundige bespreekt. Integendeel zelfs: het is een teken van kracht.’

De kracht om de confrontatie aan te gaan met een zwakte.

Beschikte ze over die kracht?

De gedachte om naar een therapeut in Berlijn te gaan die was gespecialiseerd in politici en daar in de wachtkamer op collega's van vroeger te stuiten, stond Angela tegen. Ze moest er niet aan denken om op de bank plaats te nemen naast leden van Die Linke-fractie die door Sahra Wagenknecht tot waanzin waren gedreven. Een psycholoog uit de hoofdstad was absoluut uitgesloten! En in het echt heel kleine Klein-Freudenstadt zou ze zeker geen therapeut kunnen vinden. De gebrekkige gezondheidszorg op het platteland was ook zo'n punt waar Angela zich soms voor schaamde, zeker als ze terugdacht aan het gesprek van afgelopen week. Haar oude buurvrouw, mevrouw Kunze-Kuntze (de vrouw had als meisjesnaam Kunze, trouwde met een Kuntze en vond die dubbele naam grappig – en dat terwijl er werd beweerd dat de inwoners van de Uckermark geen merkwaardig gevoel voor humor hadden) had zich bij Angela beklaagd. De vrouw had niet alleen zeven maanden moeten wachten op een afspraak bij een proctoloog in Templin, ze liep die ook nog eens mis omdat de bus die Klein-Freudenstadt volgens het dienstrooster drie keer per dag aandeed, opeens nog maar drie keer per week opdook.

'Ik denk niet,' zei Angela terwijl ze de anderen aankeek en hoopte dat het onderwerp therapie daarmee zou zijn afgesloten, 'dat er hier in de omgeving een geschikte praktijk is.'

'O, jawel. Doctorandus in de psychologie Dietrich Fenstermacher,' zei Marie.

'In de Grünengasse 7,' vulde Achim aan.

'Jullie hebben dat uitgezocht?'

'Ja, inderdaad, Puffelien.'

'Los van elkaar,' voegde Marie eraan toe.

'Jullie hebben het dus over me gehad.'

'Ja,' bevestigden ze in koor.

'En jullie besloten om het gezamenlijk ter sprake te brengen, zodat niet slechts een van jullie ruzie met me krijgt?'

‘Ja,’ bevestigden ze allebei opnieuw als uit één mond.

‘En dan bij voorkeur op een moment dat ik weer eens geïrriteerd deed, zoals daarnet met Friedrich Merz?’

‘Precies!’ Marie en Achim leken perfect op elkaar afgestemd.

‘En als ik geen poging waag bij die therapeut in de Grünengasse, blijven jullie me op de zenuwen werken totdat ik inbind?’

‘Het zou je echt heel veel stress met ons besparen,’ grijnsde Marie. Achim grijnsde natuurlijk mee.

‘Oké.’ Angela gaf zich gewonnen en verbaasde zich er meteen over dat ze vervolgens iets van hoop voelde: misschien zou die meneer Fenstermacher haar daadwerkelijk kunnen helpen om wat minder somber te worden. ‘Ik zal een afspraak maken.’

‘Niet nodig,’ zei Marie glimlachend.

‘Dat hebben jullie al voor me gedaan?’

‘Inderdaad,’ bevestigde Achim.

‘En voor wanneer?’

‘Morgenochtend om tien uur,’ zeiden Marie en Achim eensgezind.

‘Door jullie tweeën heb ik gegarandeerd een extra sessie nodig,’ kreunde Angela.

Iedereen aan tafel begon te lachen, waarbij Mike taartkruimels uit zijn mond liet vallen.

Eerder verschenen van David Safier:

Miss Merkel en een onverwachte wending

Miss Merkel en de moord op het kerkhof

Miss Merkel en de moord op volle zee

Eerste druk juli 2025

Dit is het vierde deel in de serie 'Miss Merkel'.

Oorspronkelijke titel *Miss Merkel. Mord in der Therapie (Vol. 4)*

Oorspronkelijke uitgever Rowohlt Verlag, Hamburg

Copyright © 2024 by Rowohlt Verlag GmbH, Hamburg

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Caro van Tienhoven

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn, naar een ontwerp van any.way, Barbara Hanke en Cordula Schmidt

Omslagillustratie Oliver Kurth

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 7915 0

ISBN e-book 978 90 261 7916 7

ISBN luisterboek 978 90 261 7917 4

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.